

**bam
bú**

**La cala
del Mort**
Lauren St John

**ELS MISTERIS DE
LAURA MARLIN**

PREMI BLUE PETER DE LA BBC 2011

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, S.A.

Títol original: *Dead Man's Cove*

© 2010, del text, Lauren St John
© 2012, de la traducció, Margarida Trias
© 2012, de les il·lustracions de l'interior, David Dean
© 2012, de la il·lustració de la coberta, Allan Rabelo
© 2012, d'aquesta edició, Editorial Casals, S.A.
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig

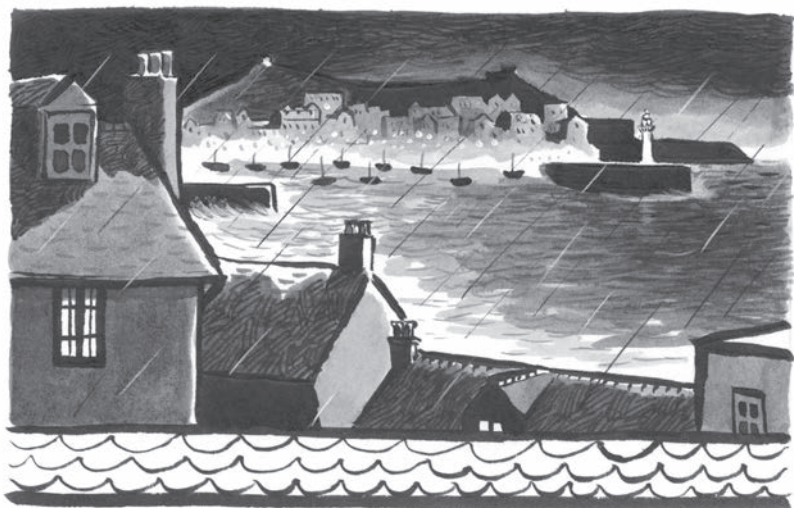
Primera edició: febrer de 2012
ISBN: 978-84-8343-168-9
Dipòsit legal: M-241-2012
Printed in Spain
Imprès a Anzos, S.L. - Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

1	7
2	24
3	36
4	52
5	61
6	68
7	81
8	89
9	98
10	109
11	118
12	124
13	131
14	141
15	150

16	161
17	167
18	176
19	188
20	200
21	213
22	226
23	241
24	250
25	264

Van arribar a buscar-la a les 6.47 del matí. La Laura s'havia apuntat l'hora perquè feia onze anys, un mes i cinc dies que esperava aquell moment i volia recordar-lo sempre: l'hora en què va començar la seva vida.

Encara era fosc però ja estava desperta. I tenia l'equipatge fet. Totes les seves pertinences estaven col·locades a la maleta amb una destresa militar: tot per duplicat tret de la roba interior i dels llibres, dels quals n'hi havia set de cada: unes calcetes per a cada dia de la setmana, com li havia ordenat la supervi-

sora, però de novel·les no en tenia ni per passar mitja setmana. esclar que tampoc no estava segura de quantes en necessitaria. Quan et passes tota la vida esperant, els llibres s'acaben convertint en finestres: unes finestres al món, al curiós funcionament de la ment humana, als naufragis, als atrevits lladres de joies i als fars que orientaven en plena nit, als gossos gegants que rondaven pels bruguerars inundats de boira, als tigres màgics i als óssos salvatges, a les increïbles gestes de supervivència i de coratge.

La Laura va sospirar i va descórrer la cortina del costat del llit. La seva finestra real no donava a cap d'aquestes coses. En un altre temps s'obria al paisatge ondulant i atapeït de flors que havia donat nom al centre d'acollida de menors Sylvan Meadows, però això era abans que un funcionari de Salut i Seguretat decidís que la natura representava un perill i, a conseqüència d'això, ara la Laura veia un aparcament i un pati asfaltat amb un parell de gronxadors.

A l'altra banda de la tanca verda hi havia un barri idèntic de cases d'obra vista, ara cobertes de neu. Era un panorama d'una monotonia implacable. De vegades, quan estava embrancada en un llibre, alçava la vista i s'espantava en adonar-se que continuava trobant-se en una ciutat industrial de l'extrem septentrional d'Anglaterra; que no havia estat transpor-

tada per art de màgia a cap bosc amb secrets ocults, ni als Alps suïssos, ni a un prat cobert de groselles.

Però ara la Laura no es trobava al prat ni al bosc. Havia estat en unes quantes cases d'acollida que tenien jardins de la mida d'un camp de futbol, atapeïts de roses, roures vells i elements decoratius com ara bacines o confidents.¹ Una fins i tot tenia piscina. Havia anat a parar a cases regentades com si fossin unitats de l'exèrcit, i a una altra que feia olor d'encens i que tenia una mare que ho ruixava tot amb essència de pàtxuli i un pare amb els cabells que li arribaven a la cintura. I, malgrat tot, cap li havia fet el pes –ni tan sols l'última, la que, de fet, era la seva preferida perquè al pare li agradaven els llibres tant com a ella. Va ser ell qui li va donar quatre novel·les de detectius de Matt Walker, *l'Assassinat a l'Orient Express* d'Agatha Christie i *El casalot* de Charles Dickens.

–Deixant de banda els llibres, eren uns avorrits –va dir la Laura a la supervisora quan va tornar al cap de només dues setmanes–. Es passaven hores i hores parlant de reciclatge.

El període més curt que havia passat en una casa d'acollida havia estat de mig dia, però va ser perquè

1. Moble de saló, d'origen francès, fet per seure-hi dues persones de costat però confrontades de manera que un respatllet és situat a la inversa de l'altre. (*N. de la t.*)

ella es va negar a passar la nit a casa d'una dona que duia un Chihuahua a la bossa.

–Ets massa primmirada –li va dir la supervisora, rondinant–. A la vida sempre hem de transigir. Has de donar una oportunitat a la gent. És cosa seva si la senyora volia dur el seu gos a la bossa.

–Sí –va dir la Laura–. I també és cosa meva si no vull estar-me amb unes persones que tracten els animals com si fossin joguets, com si no tinguessin sentiments. I també és cosa meva si no vull menjar *tofu* set nits la setmana.

La supervisora es va posar les mans als generosos malucs.

–Què és el que vols? Què necessites per ser feliç? Un castell dalt d'una muntanya amb un Rolls Royce aparcats a fora?

–El que vull és tenir una vida plena d'emocions, com alguns dels protagonistes dels meus llibres –va contestar la Laura.

–Vés amb compte amb les coses que desitges –la va advertir la supervisora.

–Per què? –va dir ella, perquè sabia que no hi havia res que fes pujar la pressió dels adults més de pressa que posar en qüestió les seves veritats establertes. No suportaven preguntes inoportunes del tipus «Quin és el perquè d'aquesta regla?» O:

«Per què els Serveis Socials han trigat onze anys a descobrir que tinc un oncle que viu a la costa de Cornualla i que em vol adoptar?»

En el poc temps que feia que era al planeta, la Laura només havia trobat una persona que tingués respostes de veritat a les moltes preguntes de la vida, i aquesta persona era el protagonista de les seves novel·les preferides: l'inspector de policia Matt Walker era taciturn, excèntric, tenia un humor variable, i la veritat és que treia de polleguera els clients amb les seves maneres brusques i les seves respostes seques, però si hi havia una cosa amb què el gran detectiu no es quedava mai tallat, era amb les respostes.

Quan s'enfrontava a un trencaclosques impossible, com per exemple com podien haver assassinat un home en una habitació tancada amb clau per dins i sense cap senyal d'haver forçat la porta –una situació en què podríem excusar qualsevol que se sentís desconcertat–, en Matt Walker proposava una explicació inimaginable que normalment implicava l'existència de cera o d'una paret falsa. Tenia una habilitat misteriosa per detectar incoherències. Un assassí podia planejar un crim perfecte i en Matt l'acabava atrapant perquè havia comès un error a l'hora de considerar els costums migratoris de l'ocell paràsit cuallarg.

Desgraciadament, en Matt era un personatge de ficció. Quan es trobaven davant d'una pregunta que els deixava sense paraules, com per exemple: «Per què jo haig d'anar al llit a les vuit del vespre i en canvi tu et quedes fins a mitjanit, si jo sóc jove i plena d'energia i tu ets gran, estàs cansat i tens bosses als ulls?» (per no ferir els sentiments de les persones, normalment ometia l'última part de la pregunta), els homes i les dones que havien format part de la vida de la Laura amb molta probabilitat contestaven: «Perquè ho dic jo.»

El més curiós dels adults era que sovint no tenien resposta. Només feien veure que la tenien. Eludien les coses esperant que se'n sortirien.

Per exemple, si la Laura preguntava per què havia de menjar farinetes, cosa que detestava i no estava disposada a fer –sobretot des que la cuinera de Sylvan Meadows les posava en remull fins que acabaven tenint el mateix gust que les pastetes de la presó–, li deien que allò era bo per a ella. Però, si demanava que li precisessin per què aquella abominable massa grisa era bona per a ella i en canvi la xocolata no li anava bé, llavors es quedaven confosos. Perquè, sovint, la veritat és que ni ells mateixos ho sabien. Feia anys que algú els havia dit que la civada era nutritiva i que la xocolata engrei-

xava, i ells s'havien passat la vida repetint-ho com un lloro.

Fins i tot les persones teòricament expertes en el seu àmbit eren incapaces de contestar les preguntes més elementals. Quan la Laura va preguntar al seu metge per què els homes podien anar a la Lluna i en canvi no sabien curar un refredat comú, es va posar bastant nerviós.

El mateix va passar quan va demanar a la senyoreta Blunt, la seva mestra, que expliqués com havia començat l'univers. La senyoreta Blunt va encetar una explicació confusa de la teoria del Big Bang, de la fusió dels àtoms i de l'evolució.

La Laura l'havia interromput per dir-li:

–Tot això està molt bé, però, què hi havia al començament? Vull dir *abans* del Big Bang. Com va començar tot? *Qui* ho va començar?

En aquest punt, la senyoreta Blunt va fer veure que tenia una cita urgent i es va inventar una excusa per sortir de l'aula.

–La majoria de nens deixen enrere la fase del «per què» quan es fan grans –va dir la supervisora, que sovint es mostrava esgotada davant els interrogatoris de la Laura–. Aprenen a acceptar les respostes que els donen els adults. Entenen que nosaltres en sabem més.